

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/57/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121455315
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121455315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpeného JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., so sídlom Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, IČO 36 860 654 proti žalovanému C. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. J., C. XXX, zastúpenému JUDr. Martinom Bickom, advokátom, so sídlom Považská Bystrica, Dukelská 972/7 - 3, o zaplatenie 30.569,50 eur s príslušenstvom, na odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 4C/26/2021-116 zo dňa 10. marca 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 30.569,50 eur s úrokom z omeškania vo výške vo výške 5 % ročne zo sumy 11.869,50 eur od 16.06.2021 do 02.09.2021 a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 30.569,50 eur od 03.09.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku /výrok I./, vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol / výrok II./ a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník / výrok III./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 30.569,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 30.569,50 eur od 16.06.2021 do zaplatenia s odôvodnením, že žalovanému poskytol bezúročné pôžičky celkom vo výške 30.569,50 eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť do 31.12.2020. Žalovaný uvedenú nesplnil. Dňa 09.03.2021 žalovaný uznal svoj dlh čo do dôvodu aj čo do výšky 30.569,50 eur a zaviazal sa ho uhradiť v plnom rozsahu najneskôr do 30.04.2022 tak, že prvú splátku vo výške 10.169,50 eur uhradí do 45 dní odo dňa podpisu uznania dlhu a následne bude uhrádzať splátky počnúc mesiacom máj 2021 každý mesiac vždy do 15. dňa bežného mesiaca na účet žalobcu vo výške 850,- eur, a to až do úplného zaplatenia dlžnej sumy. Zároveň žalovaný zobral na vedomie, že v prípade, ak v stanovenom termíne neuhradí tri po sebe nasledujúce splátky, tak uplynutím lehoty na úhradu tretej po sebe nasledujúcej splátky sa stáva zročným celý nesplatený dlh. Keďže žalovaný do dňa podania žaloby neuhradil žiadnu časť dlžnej istiny, t. j. neuhradil prvú splátku do 23.04. 2021, splátku za mesiac máj do 15.05.2021 a splátku za mesiac jún do 15.06.2021, dňom 16.06.2021 sa stal zročným celý dlh žalovaného vo výške 30.569,50 eur. žalovaný proti podanej žalobe namietal, že žalovanému nedlhuje žiadne peniaze.

3. Súd vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca a žalovaný boli od 29.07.2017 do 26.07.2021 spoločníkmi a konateľmi obchodnej spoločnosti KAŠEKO, s.r.o., IČO: 51 033 488, so sídlom Považská Bystrica, Milochovej 360. Od 27.07.2021 je jediným spoločníkom a konateľom tejto obchodnej spoločnosti žalovaný. Žalobca bol zároveň zamestnancom tejto spoločnosti, ktorý pracovný pomer skončil jeho výpoveďou ku dňu 28.02.2021. Súčasne mal súd za preukázané a nesporné, že žalovaný dňa 09.03.2021 uznal dlh vo výške 30.569,50 eur voči veriteľovi - žalobcovi, ktorý dlh žalovanému mal vzniknúť na základe bezúročných pôžičiek, a to pôžičky zo dňa 03.03.2018 vo výške 10.000,- eur, pôžičky zo dňa 07.05.2018 vo výške 10.000,- eur a pôžičky zo dňa 05.04.2019 vo výške 10.569,50 eur. Žalovaný v uznaní dlhu uviedol, že tieto pôžičky si bral na nákup „hnutelných strojov.“ Pôžičky sa žalovaný ústne zaviazal vrátiť v lehote do 31.12.2020. Keďže tak žalovaný neučinil, uznal dlh vo výške 30.569,50 eur titulom neuhradenia poskytnutých pôžičiek v lehote do 31.12.2020. Žalovaný v uznaní dlhu výslovne uviedol, že týmto ako dlžník v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka uznáva svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu, ako aj čo do výšky a zaviazal sa uhradiť ho veriteľovi v plnom rozsahu, t. j. vo výške 30.569,50 eur, najneskôr do 30.04.2022. Dlžnú sumu sa žalovaný zaviazal uhradiť formou splátok, a to tak, že prvú splátku vo výške 10.169,50 eur uhradí na označený účet veriteľa najneskôr do 45 dní odo dňa podpisu tohto uznania dlhu a následné splátky uhradí počnúc mesiacom máj 2021 každý mesiac do 15. dňa na účet veriteľa vo výške 850,- eur. Zároveň žalovaný uviedol, že berie na vedomie, že v prípade, ak v stanovenom termíne neuhradí tri po sebe nasledujúce splátky, stáva sa zročným celý nesplatený dlh. Podpis žalovaného bol úradne overený dňa 09.03.2021 notárom (zamestnancom povereným notárom). Žalovaný neuhradil z uznaného dlhu ani jednu splátku. Žalovaný na pojednávaní dňa 04.11.2021 uviedol, že popiera, že by si od žalobcu niekedy požičal akékoľvek peniaze. Od žalobcu nikdy reálne peniaze neprevzal, a to ani v hotovosti a ani prevodom na účet. Žalovaný uviedol, že so žalobcom spoločne podnikali v spoločnosti Kašeko s.r.o. v oblasti kovovýroby. Žalobca bol zamestnancom tejto spoločnosti. Dňa 28.02.2020 dal žalobca výpoveď, pretože sa nepohodli. Každý chcel ísť svojou cestou. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca za ním prišiel s tým, aby mu podpísal uznanie dlhu s tým, že chcel, aby žalovaný prestal vyrábať, pretože žalobca nemal ešte rozbehnutú svoju výrobu. Žalobca žalovaného s týmto „otravoval“ a dával mu ultimáta. Žalovaný však nemohol prestať vyrábať, keďže mal zamestnaných zamestnancov a termíny pre splnenie zákaziek. Žalovaný uviedol, že žalobca naňho fyzický nátlak nerobil, ale neustále ho žiadal, aby nevyrábal. Žalovaný uviedol, že nevie, ako dospel žalobca k sume 30.569,50 eur. Žalovaný povedal žalobcovi, aby do uznania dlhu uviedol termíny pôžičiek aké chce, pretože žalovaný považoval uznanie dlhu za bezpredmetné. Bolo mu jedno čo žalobcovi podpíše, len nech mu dá žalobca pokoj. Od žalobcu však žiadne peniaze neprijal a ani od neho nič nežiadal. K podpísaniu uznania dlhu došlo tak, že žalobca mal uznanie dlhu už pripravené, potom šli k notárovi, kde žalovaný listinu podpísal a pravosť podpisu potvrdil zamestnanec poverený notárom. Žalobca na pojednávaní dňa 04.11.2021 uviedol, že žalovanému požičal v tých termínoch, ako je uvedené v uznaní dlhu. Žalovanému peniaze odovzdával v hotovosti, a to dvakrát po 10.000,- eur a raz 10.569,50 eur. Žalovaný si vždy chcel kúpiť nejakú vec, napr. auto alebo motorku, aby o tom nevedela jeho žena a rodičia. Žalobca mal niečo našetrené a keď už nemal, tak šiel za rodičmi a babkou. Keď žalobca odchádzal z firmy, žiadal, aby to, čo žalovanému požičal, dali na papier. Žalobca chcel peniaze hneď, ale žalovaný ho uprosil, aby mu poskytol splátky. S týmto žalobca súhlasil. V čase, keď sa so žalovaným dohadovali o pôžičke, nebola pri tom žiadna iná osoba. Rovnako nebol nikto pri tom, keď žalobca peniaze žalovanému odovzdával. Písomné zmluvy o pôžičke neuzatvorili, keďže boli najlepšimi kamarátmi a žalobca si myslel, že mu žalovaný peniaze vráti. Žalobca uviedol, že nežiadal od žalovaného, aby prestal vyrábať. Žiadal od neho len to, aby dali na papier to, čo mu požičal. K odovzdaniu peňazí (pôžičiek) žalobca uviedol, že dňa 03.03.2018 došlo k odovzdaniu 10.000 eur v aute, keďže so žalovaným boli dohodnutí, aby sa o tom nedozvedela jeho žena. Peniaze boli vložené do obálky. Dňa 07.05.2018 bola žalobcom odovzdaná žalovanému rovnakým spôsobom suma 10.000,- eur v hotovosti. Peniaze žalobca dal žalovanému pri nastupovaní do auta. Peniaze neboli v obálke. Napokon pôžička zo dňa 05.04.2019 bola uzatvorená tak, že ma žalovaný požiadala o konkrétnu sumu 10.569,50 eur. Peniaze boli žalovanému odovzdané nie v obálke v aute pred firmou, alebo doma. Dátumy poskytnutia jednotlivých pôžičiek mal žalobca zapísané v starom telefóne. Keď teda spisovali uznanie dlhu, starý telefón si žalobca naštartoval a tieto dátumy spolu zapísali do uznania dlhu. Ďalej žalobca uviedol, že pri spisovaní dlhu povedal žalovanému, že by chcel od neho odkúpiť jeho stroj, pričom kúpnu cenu mu siahne z dlhov z pôžičiek. S uvedeným žalovaný súhlasil, ale povedal, že stroj ešte potrebuje, že má na ňom ešte nejakú prácu. Žalobca preto žalovanému povedal, nech si tú prácu dorobí a potom si stroj zoberie. Z tohto dôvodu je v uznaní dlhu uvedená posledná veta, že uznanie dlhu bude do lehoty troch mesiacov upravené z dôvodu celkového vyčíslenia nákladov. Z výsluchu svedkyne K.R., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. J., G. P. XXX, ktorá je manželkou žalovaného súd zistil, že žalobca so

žalovaným spolu podnikali. Potom sa dohodli sa, že sa rozdelia a každý si pôjde svojou cestou. O uznaní dlhu žalovaným sa svedkyňa dozvedela až keď to bolo podpísané u notára. Uviedla, že jej manžel - žalovaný si zjavne nevedomoval vážnosť tohoto úkonu. Až keď mu to ona vysvetlila, pochopil vážnosť vzniknutej situácie. Svedkyňa tvrdila, že žalobca jej manželovi (žalovanému) nikdy peniaze nepožičal. Uviedla, že nepredpokladá, že by nevedela, keby si niečo (v takej vysokej hodnote) kúpil. Pokiaľ žalobca spomínal, že peniaze požičal žalovanému na automobil, tento si žalovaný so svedkyňou kúpili ešte pred dátumom prvej pôžičky, a to zo spoločných finančných prostriedkov manželov. Svedkyňa tvrdila, že žalovaný si od žalobcu nepožičiaval. Svedkyňa sumu 30.569,50 eur považuje za odstupné z firmy. Z výsluchu svedka I. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, ktorý je otcom žalobcu, súd zistil, že keď sa rozchádzali žalobca so žalovaným z firmy Kašeko, dozvedel sa od žalobcu, že tento požičal žalovanému 30.000,- eur. Svedok uviedol, že požičal žalobcovi v r. 2019 sumu 5.000,- eur na zaplatenie plánov na rodinný dom. Ďalej uviedol, že v r. 2015 jeho mama darovala žalobcovi pozemok a dala mu aj sumu 20.000,- eur. Z výsluchu svedkyne C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, ktorá je matkou žalobcu, súd zistil, že táto nevedela o synovej pôžičke vo vzťahu ku žalovanému. O tomto sa dozvedela až keď sa rozchádzali vo firme Kašeko, čo bolo asi v decembri 2021. Vtedy jej žalobca (jej syn) povedal, že požičal žalovanému finančnú hotovosť vo výške 30.000,- eur. Svedkyňa uviedla, že v r. 2015, keď ešte žila jej svokra, táto darovala žalobcovi pozemok za domom aj s finančnou hotovosťou vo výške 20.000,- eur. Potom ešte prišiel syn niekedy v marci, apríli 2019 za svedkyňou, či by mu nepožičala nejaké peniaze, že si ide dať vyhotoviť plán rodinného domu. Tieto peniaze žalobca (syn) podľa svedkyne minul na tieto plány. Kde investoval sumu 20.000,- eur, svedkyňa nevedela, avšak uviedla, že svokrou jej bolo prezentované, že ide o príspevok na stavbu rodinného domu. Žalobca si zatiaľ dom nepostavil, má však už vydané stavebné povolenie. Z výsluchu svedkyne K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, ktorá bola zamestnaná v spoločnosti Kašeko ako administratívny pracovník od augusta 2020 do marca 2021, súd zistil, že táto zo svojej pozície zamestnanca v spoločnosti Kašeko o pôžičke vedomosť nemala. Zo znaleckého posudku PhDr. Dušana Selka, Csc., znalca z odboru Psychológia, odvetvia Klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality, súd zistil, že tento znalecký posudok bol vypracovaný na žiadosť žalovaného a stanovenou znaleckou úlohou bolo posúdiť vierohodnosť tvrdení žalovaného, ktoré uviedol v rámci tohto sporového konania. Konkrétne bolo znalcovi uložené, aby: 1/ na základe výsledkov znaleckého vyšetrenia osobnosti a intelektu žalovaného sa vyjadril k psychologickému vierohodnosti tvrdení žalovaného a 2/ uviedol, či má žalovaný sklony ku konfabulácii, pseudológii alebo účelovému klamstvu. Výsledkom znaleckého posudku bolo, že u žalovaného neboli zistené: prítomnosť znakov svedčiacich o duševnom ochorení, závažné poruchy osobnosti, antisociálne črty a vlastnosti, organické poškodenia, poruchy pamäťových schopností a ani iný kognitívny deficit. Znalec však zistil u žalovaného prítomnosť neurobiologického vývojového deficitu a neurobiologickú poruchu dyslexie a disgrafie. Uvedené podľa znalca mohlo spôsobiť, že žalovaný pri dlhodobých problémoch a napätých situáciách vo firme podcenil význam aktivít žalobcu a v snahe zbaviť sa napätia, ktoré mu bránilo v jeho každodenných aktivitách, sa podriadiť požiadavkám žalobcu. Znalec zároveň nezistil u žalovaného prítomnosť konfabulácii (rozprávanie vymyslených príbehov - pozn. súdu), pseudológií (chorobná túžba po klamstve - pozn. súdu) a ani sklony k účelovému a patologickému klamstvu. Prílohou znaleckého posudku bol protokol z vyšetrenia na polygrafe (ľudovo detektor lži - pozn. súdu). Pri tomto vyšetrení sa zistilo, že žalovaný neklamal, keď negatívne odpovedal na tri nasledujúce otázky: 1/ Požičali ste si peniaze? 2/ Požičali ste časť alebo všetky peniaze od Jaroslava T.? 3/ Klamali ste v akejkoľvek časti výpovede na pojednávaní dňa 04.11.2021 vo veci pod sp. zn. 4C/26/2021?

4. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 517 ods. 2, § 565, § 588, § 657 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že uznanie dlhu je jednostranným vyhlásením, resp. jednostranným právnym úkonom dlžníka, ktorý je adresovaný veriteľovi. Dlžník v písomnej forme vyhlasuje, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu a výšky. Základným obsahovým prvkom inštitútu uznania dlhu je vznik právnej domnienky, že dlh v čase jeho uznania trval, ktorá sa prejavuje najmä v procesnej rovine, ako prenesenie dôkazného bremena na dlžníka. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, ktorá zaťažuje dlžníka dôkazným bremenom, a naopak, posilňuje postavenie veriteľa tým, že ten svoj nárok vie oprieť nielen o samotný primárny záväzok, ale i o sekundárny, vedľajší záväzok, slúžiaci na jeho zabezpečenie. Žalovaný je tak svoju procesnú obranu nútený viesť v negativistickom smere, a teda vyvrátiť samotnú existenciu dlhu, a zároveň vyvrátiť svoj prísľub, tento dlh splniť. V danej veci bolo teda na žalovanom vyvrátiť domnienku existencie dlhu dôkazom opaku, t. j. preukázať pravý opak vylúčením akejkoľvek možnosti uzatvorenia zmlúv o pôžičke a odovzdania peňazí. Ide teda o obrátené a oproti situácii bez uznania dlhu značne sťažené dôkazné bremeno. Žalovaný v danom prípade tvrdil neexistenciu uznaného dlhu. To sa snažil preukázať svedeckými výpoveďami a znaleckým posudkom, ktorým bola posúdená jeho osobnosť a jeho skony klamať. Zo svedeckých výpovedí jednoznačne vyplynulo, že žiaden svedok, teda manželka žalovaného,

rodičia žalobcu a ani pracovníčka spoločnosti Kašeko, nevedeli o tom, že žalobca poskytol žalovanému akúkoľvek pôžičku. Všetci títo sa o pôžičkách dozvedeli až dodatočne, keď im to povedala jedna zo strán konania. Svedkovia teda neboli schopní potvrdiť existenciu pôžičky, ale ani túto vyvrátiť. Zo znaleckého posudku vyplynulo, že žalovaný nemá sklony klamať a mohol pristúpiť k uznaniu dlhu len preto, aby (ako sa mu to vtedy zdalo) mal pokoj. Zhodnotením výsledkov tohto dokazovania teda možno dôjsť k záveru, že existujú pochybnosti o uzatvorení predmetných zmlúv o pôžičkách a reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov žalobcom vo výške 30.569,50 eur v hotovosti žalovanému. Keďže však úlohou žalovaného v tomto konaní bolo preukázať neexistenciu dlhu vylúčením akejkoľvek možnosti uzatvorenia zmlúv o pôžičke a odovzdania peňazí, teda nielen zasiať pochybnosti o uzatvorení predmetných zmlúv o pôžičke a reálnom poskytnutí peňažných prostriedkov, žalovaný toto sťažené dôkazné bremeno neunesol. Ďalej súd uviedol, že nemožno považovať za relevantné to, ako to žalovaný v záverečnej reči prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že „žalobca vo svojich výpovediach nedôveryhodne opísal resp. nevedel popísať okolnosti odovzdania peňazí, pričom nebolo preukázané, že by došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí a teda vzniku zmluvy o pôžičke.“ Toto by totiž bolo relevantným a znamenalo by neúspech žalobcu v spore len vtedy, ak by neexistovalo uznanie dlhu žalovaným. Keďže však uznanie dlhu existovalo, existencia rozporov vo výpovedi žalobcu, či nepreukázanie reálneho odovzdania peňazí, nie je relevantným, nakoľko uznanie dlhu založilo domnienku existencie dlhu čo do dôvodu aj čo do výšky a (ako to bolo aj vyššie uvedené) žalobcovi stačilo oprieť svoj nárok len o toto uznanie dlhu. Vzhľadom na neunesenie sťažného dôkazného bremena žalovaným a teda existenciu nevyvrátenej domnienky existencie dlhu žalovaného vo výške 30.569,50 eur, bolo nutné žalobe vyhovieť a uložiť žalovanému povinnosť uznaný dlh v celom rozsahu splniť. Súd považoval za potrebné súčasne uviesť, že prítomnosť neurobiologického vývojového deficitu a neurobiologickej poruchy dyslexie a dysgrafie u žalovaného neznamená jeho nespôsobilosť na právne úkony, resp. že by úkony učinené žalovaným (zmluvy o pôžičke, uznanie dlhu) boli vykonané v duševnej poruche, ktorá ho robila na tieto právne úkony neschopným. Zároveň tvrdené (ale nepreukázané) naliehanie žalobcu na žalovaného, trpiaceho týmito poruchami, nezakladá bez ďalšieho neslobodné učinenie právneho úkonu uznania dlhu. Žalovaný teda podpísal uznanie dlhu plne právne spôsobilý a bez prítomnosti duševnej poruchy. Pokiaľ ide o žalobcom požadované úroky z omeškania z dlžnej sumy pôžičky, súd uviedol, že žalovaný nezaplatil prvú dojednanú splátku splatnú do 45 dní odo dňa podpisu uznania dlhu, t. j. do 23.04.2021, nezaplatil druhú splátku do 15.05.2021, nezaplatil tretiu splátku do 15.06.2021 a nezaplatil štvrtú splátku do 15.07.2021. Preto žalobca mohol do 15.08.2021 (aj podaním žaloby) žiadať od žalovaného zaplatať celého dlhu vo výške 30.569,50 eur. Žalobca tak učinil žalobou, ktorá bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená dňa 13.08.2021. K omeškaniu žalovaného so zaplatať celého zosplatneného dlhu však dochádza v danom prípade, v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka, až po doručení žaloby žalovanému, nakoľko až v tom momente sa žalovaný dozvedel o zosplatnení dlhu a jeho povinnosti zaplatiť jednorazovo celý zvyšok dlhu. Začiatok omeškania žalovaného so zaplatať celého zosplatneného dlhu tak možno určiť až na deň 03.09.2021, t. j. deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému, ku ktorému doručeniu došlo dňa 02.09.2021. Začiatok omeškania so zaplatať prvej, druhej a tretej splátky sa však riadi ich splatnosťou. Vzhľadom na uvedené teda bol nárok žalobcu na úrok z omeškania (uplatnený v zákonnej výške zo sumy 30.569,50 eur od 16.06.2021) dôvodne uplatnený len vo výške 5 % ročne zo sumy 11.869,50 eur od 16.06.2021 do 02.09.2021 a vo výške 5 % ročne zo sumy 30.569,50 eur od 03.09.2021 do zaplatať. V tejto časti teda súd žalobe tiež vyhovel a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/ tak, že žalobcovi ako plne úspešnému (žaloba bola zamietnutá len v nepatrnej časti príslušenstva) priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku do vyhovujúceho výroku I. podal včas odvolanie žalovaný. Podľa neho súd prvej inštancie nesprávne postupoval pri hodnotení dôkazov. V prvom rade absolútne nesprávne vyhodnotil výpoveď žalobcu. Jeho tvrdenia boli od počiatku rozporuplné, nelogické a prakticky nerealizovateľné. V konečnom dôsledku sám poprel poskytnutie pôžičky. Sám žalobca sa viac krát vo svojich tvrdeniach vnútorne rozchádzal, jedno tvrdenie odporovalo inému a celkovo jeho tvrdenia boli nedôveryhodné. Najprv na pojednávaní dňa 04. 11.2021 pri svojom výsluchu tvrdil, že peniaze na požičanie mal našetrené doma a časť peňazí na požičanie si požičal od rodičov. Jeho výpoveď však vyvracajú jeho rodičia I. T. st. a C. T. a to na pojednávaní dňa 22.02.2022, ktorí jednoznačne potvrdili, že peniaze síce žalobcovi požičali, ale tieto boli určené na uhradenie plánov rodinného domu žalobcu. Tieto aj na tento účel minul, čo potvrdila svedkyňa S. T. na pojednávaní dňa 22.02.2022. Týmto je zrejmé, že žalobca klamal a nemal vlastné prostriedky na požičanie a tiež mu ich na požičanie ani neposkytli jeho rodičia, tak ako to uvádza. Tiež je pochybné, že žalobca ako človek s malým príjmom a krátkou dobou zárobku mal takú

sumu peňazí a to ešte aj pri úhrade bežných výdavkov. Skrátka jeho tvrdenia sú veľmi nevierohodné a súd má v takomto prípade zo zvýšenou mierou opatrnosti vyhodnocovať vierohodnosť účastníka, logickosť jeho tvrdení, vecnú a časovú následnosť ich obsahu. Tiež je naštrbená aj dôveryhodnosť svedkov a to najmä preto, že pred pojednávaním sa stretli s právnym zástupcom žalobcu, čo vytvára dojem, že boli inštruovaní ako majú vypovedať. Podľa žalovaného je pochybný a ojedinelý spôsob odovzdania údajnej pôžičky. Tieto podľa tvrdenia žalobcu mali byť odovzdávané na rôznych pochybných miestach. pochybným spôsobom. (raz v obálke, raz mimo obálky, aute, bez prítomnosti iných osôb a pod.). Súd v tomto prípade síce aplikoval právne normy, ale nevyhnutnou súčasťou spravodlivosti je aj nájsť pravdu. A v tomto súd prvej inštancie nepostupoval správne. Vydal síce rozsudok právne podkutý, no nie spravodlivý a presvedčivý. Žalobca svoj nárok na zaplatenie opiera o údajné zmluvy o pôžičkách a ich následné uznanie. Uznatým dlhom teda mali byť zmluvy o pôžičke. Žalovaný však tvrdí a riadne aj preukázal, že žiadny dlh v čase jeho uznania neexistoval, nakoľko nedošlo k žiadnemu odovzdaniu peňazí a teda vzniku zmluvy o pôžičke. Bolo preukázané, že žalobca žalovanému akokoľvek neodovzdal akékoľvek peniaze. Toto je preukázané najmä svedeckou výpoveďou svedka K. E. na pojednávaní dňa 22.02.2022. Svedkyňa K. E. logicky a vierohodne vysvetlila sumu 30 569,50 eur čo mala byť žalovaná suma. Malo sa jednať o akýsi sumár záväzkov spoločnosti resp. odstupné za odchod spoločníka I. T. zo spoločnej firmy Kašeko s.r.o. Tento to de facto ani nerozporoval. Tiež potvrdila, že nikdy žalobca žalovanému neposkytol žiadnu pôžičku. Tiež sám žalobca na pojednávaní dňa 22.02.2022 uviedol, že sa nejednalo o žiadnu pôžičku. Toto je zrejme z nahrávky z pojednávania zo dňa 22.02.2022, kde sa vyjadroval k listine - rukou písaným poznámkam (cca 85 min nahrávky), kde uviedol, že to nebola pôžička. Aj svedok I. Kasman st. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 22.02.2022 potvrdil, že išlo o peniaze zo spoločnej firmy žalobcu a žalovaného, keď si delili majetok spoločnosti. Z uvedeného je teda zrejme, že k žiadnej zmluve o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným nedošlo a teda neexistoval dlh žalovaného voči žalobcovi. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s predloženými poznámkami, znaleckým posudkom, ktorého súčasťou je výsledok polygrafu. Tiež sa nevysporiadal s jednotlivými svedeckými výpoveďami a to v tom zmysle, že ktorej svedeckej výpovedi uveril, ako ich vyhodnotil resp. ktorá svedecká výpoveď ktoré skutočnosti vyvracia resp. potvrdzuje. Taký rozsudok je nepresvedčivý a nezákonný. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že mení napádaný rozsudok tak, že žalobu v celom rozsahu zamietá.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Podľa neho sú odvolacie tvrdenia žalovaného nepravdivé. On žalovanému požičal finančné prostriedky a to dňa 03.03. 2018 vo výške 10.000,- €, dňa 07.05. 2018 vo výške 10.000,- € a dňa 05.04. 2019 vo výške 10.569,50 € na nákup hnuiteľných strojov. Toto všetko robili ústne, keďže boli priatelia. Uvedené finančné prostriedky v dojednanej dobe žalovaný nevrátil a tak sa v uznaní dlhu dohodli, že dlh vráti v celom rozsahu najneskôr do 30.04. 2022, pričom sa zaviazal dlh splácať v splátkach. Prehlásil, že s týmto úkonom je oprávnený, spôsobilý, že jeho zmluvná voľnosť nie je obmedzená a toto uznanie dlhu robí na základe vlastného rozhodnutia. Na základe predložených dôkazov súd prvej inštancie vo veci rozhodol a v bodoch 20., 21., 22., 23. a 24. svojho odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil akými úvahami sa riadil, keď žalobnému návrhu vyhovel. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. Odvolací súd preskúmaním veci z dôvodov odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

10. V predmetnom spore sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia bezúročnej peňažnej pôžičky, ktorú mu poskytol v celkovej výške 30.569,50 eur. Svoje tvrdenie o poskytnutí pôžičky žalovanému preukazoval písomným uznaním dlhu zo dňa 09.03.2021, v ktorom podľa zistení súdu prvej inštancie uznal žalovaný svoj dlh voči žalobcovi čo do dôvodu i výšky a zaviazal sa svoj dlh žalobcovi uhradiť. Takýto písomný úkon zodpovedá podľa záverov súdu prvej inštancie, s ktorými sa zhoduje aj odvolací súd, požiadavkám uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka.

11. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

12. Podľa § 192 CSP skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak.

13. Ako správne v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol súd prvej inštancie, uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi /§ 558 Občianskeho zákonníka/ má za následok vznik vyvrátenej právnej domnienky, že uznaný dlh v čase uznania existoval. Nejde o nový právny titul záväzku, ale len o právny nástroj, ktorý uľahčuje veriteľovi jeho pozíciu v prípade, že sa bude domáhať splnenia dlhu. Veriteľ už nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania dlhu, pretože uznanie dlhu založilo právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania v určitej výške. Súd preto v prípadnom spore o splnenie dlhu vychádza zo skutočnosti, ktorú preukazuje toto uznanie, teda z existencie dlhu v určitej výške v čase uznania. Právo však pripúšťa /§ 558 Občianskeho zákonníka v spojení s § 192 CSP/, aby takáto právna domnienka bola vyvrátená, teda aby bol preukázaný jej opak. Skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, tu existencia dlhu z pôžičky v určitej výške v čase uznania dlhu, má súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak. Dôkazné bremeno preukázania opaku zaťažuje dlžníka. Veriteľovi pre preukázanie existencie dlhu dlžníka v určitej výške postačuje dôkaz uznaním dlhu. Ak chce dlžník právnu domnienku založenú uznaním dlhu vyvrátiť, musí preukázať, že jeho dlh v čase uznania neexistoval, prípadne, že bol splnený alebo inak zanikol. Len preukázanie takýchto skutočností vyvráti obsah právnej domnienky uznania dlhu.

14. V tomto spore teda žalovaného ako dlžníka zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania opaku právnej domnienky, ktorá vyplýva z jeho uznania dlhu zo dňa 09.03.2021, konkrétne v zmysle jeho tvrdení produkovaných v spore, mal žalovaný povinnosť preukázať, že uznaný dlh z pôžičky vo výške 30.569,50 eur v čase uznania dlhu neexistoval, pretože žalobca mu žiadnu pôžičku neposkytol. Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení o neexistencii dlhu navrhol a súd prvej inštancie vykonal viacero dôkazov, svedecké výpovede i znalecký posudok znalca PhDr. Dušana Selka, CSc. na posúdenie vierohodnosti tvrdení žalovaného. Tieto vykonané dôkazy súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil v tom zmysle, že existenciu pôžičky spochybňujú. Ako však ďalej správne uzavrel súd prvej inštancie, za situácie, kedy je existencia pôžičky preukázaná písomným uznaním dlhu, spochybnenie jej existencie nepostačuje dlžníkovi pre úspech v spore. Bolo potrebné, aby dlžník /tu žalovaný/ preukázal neexistenciu pôžičky, teda skutočnosti, ktoré nad dôvodnú pochybnosť preukazujú, že žalobca mu pôžičku neposkytol. Žiadny z vykonaných dôkazov, ani všetky vo vzájomnej súvislosti, však v tomto prípade neexistenciu pôžičky nepreukázali.

15. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta dôveryhodnosť svedkov, ktorých v konaní navrhol vypočuť žalobca /rodičia žalobcu/, pretože sa pred pojednávaním sa stretli s právnym zástupcom žalobcu, čo vytvára dojem, že boli inštruovaní ako majú vypovedať, musí odvolací súd poukázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v spore nezaložil na týchto svedeckých výpovediach ale na tom, že žalovanému sa nepodarilo preukázať opak právnej domnienky založenej uznaním dlhu. Uvedené sa týka aj prípadných rozporov vo výpovedi samotného žalobcu, na ktoré žalovaný poukazuje. Na tomto mieste potom musí odvolací súd ešte uviesť, že nie je pravdou odvolacie tvrdenie žalovaného, že žalobca sám na pojednávaní dňa 22.02.2022 uviedol, že sa nejednalo o žiadnu pôžičku /keď sa vyjadroval k listine - rukou písaným poznámkam o vyrovnaní strán sporu ako spoločníkov spoločnosti Kašeko s.r.o./.. Žalobca sa v momente, na ktorý poukazuje žalovaný vyjadroval k uvedenej listine na výzvu súdu, pričom k jednému z údajov, ktorý je v listine uvedený "30.569,5> odstupné" sa vyjadril, že nešlo o žiadne odstupné z firmy ale boli to peniaze, ktoré mu mal žalovaný vrátiť, teda tie, ktoré mu požičal. Podľa odvolacieho súdu teda žalobca sám nijako nepoprel existenciu pôžičky, ktorú preukazuje uznanie dlhu žalovaného.

16. Súd prvej inštancie tak správne žalobe žalobcu vyhovel a žalovaného zaviazal k povinnosti vrátiť peňažnú pôžičku žalobcovi. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 257 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).